

ΚΑΛΩΣΗΛΘΕΣ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΜΟΥ

Της Μαριάννας Μανώλη

Πώς θα χαρακτηρίζε ένα παιδί το νεογέννητο αδελφάκι του; Αστείο; Βρωμιάρικο; Ενοχλητικό πάντως σίγουρα! Τα μωρά είναι θαυμάσια αλλά συνηθίζουν να μας ξυπνούν τα βράδια, να μας γεμίζουν σάλια και να λερώνονται συχνά. Το μωρό είναι για τα παιδιά όπως ένα νέο παιχνίδι με το οποίο δεν έχουν ξαναπαίξει και πρέπει να μάθουν τους κανόνες αυτού του νέου παιχνιδιού.

Αφού τα μωρά δε μιλάνε, οι γονείς απασχολούνται πολύ περισσότερο με αυτά τα πλασματάκια για να καταλάβουν τί ακριβώς χρειάζονται όταν κλαίνει - πόνο, δίψα, πείνα, θέλουν αλλαγμα ή μήπως μία αγκαλιά επειδή νιώθουν ανυπεράσπιστα; Στα μεγαλύτερα αδελφάκια αυτό εκλαμβάνεται ως τα πάντα μέσα στην οικογένεια μετά τον ερχομό του μωρού να περιστρέφονται γύρω από αυτό.

Τα παιδιά αισθάνονται ότι ο νέος αυτός «εισβολέας» έχει αναστατώσει τη ζωή τους, έχει «κερδίσει» τους γονείς τους και εξ αιτίας του δεν τυγχάνουν της ιδιαίτερης προσοχής που είχαν στο παρελθόν. Η ζήλια που γεννιέται από το μεγαλύτερο παιδί προς το νεοεισερχόμενο μέλος είναι φυσιολογικό και υγιές συναίσθημα. Οι διαβεβαιώσεις των γονέων προς το μεγαλύτερο παιδί ότι το αγαπάνε εξίσου με πριν χρειάζονται και τις έχει ανάγκη το παιδί, αλλά παρ'όλα αυτά δεν το πείθουν. Για να καταλάβετε τη θέση του μεγαλύτερου παιδιού με έναν παραλληλισμό, φανταστείτε τον εαυτό σας και το σύντροφο σας να σας ανακοινώνει τον ερχομό ενός νέου συντρόφου στην οικογένεια, συνοδεύοντας την ανακοίνωση με τη διαβεβαίωση ότι η αγάπη και η προσοχή προς εσάς θα παραμείνουν αναλλοίωτες!

Τα επιχειρήματα των γονέων ότι το καινούριο αδελφάκι θα αποτελέσει έναν πολύ αγαπητό σύντροφο στα παιχνίδια του μεγαλύτερου παιδιού αναφέρονται στο μέλλον και δε δίνουν λύση και παρηγοριά στο πρόβλημα που βιώνει εκείνη τη στιγμή το παιδί. Ακόμη και όταν τα παιδιά - κυρίως μετά την ηλικία των 3 ετών - ζητούν από τους γονείς να τους κάνουν ένα αδελφάκι, στο μυαλό τους έχουν την εικόνα ενός παιδιού στην ηλικία τους, που θα έρθει μαζί με τα παιχνίδια του για να παίζουν (όπως ο φίλος τους στον παιδικό σταθμό) και που συνήθως ανήκει και στο ίδιο φύλο με αυτά. Η κόρη μου σε αυτή την ηλικία ζητούσε επίμονα είτε να της κάνουμε ένα αδελφάκι είτε να της πάρουμε ένα σκυλάκι. Όταν τελικά με χιουμοριστική διάθεση της ζητήσαμε να διαλέξει αν θέλει αδελφάκι ή σκυλάκι προτίμησε αδελφάκι. Το αποτέλεσμα ήταν μετά τον ερχομό του μωρού στο σπίτι να μας ζητάει να το επιστρέψουμε γιατί μετάνοιωσε και προτιμάει σκυλάκι!

Απαιτείται μεγάλη προσοχή αν το παιδί μέχρι τότε δεν πηγαίνει σε παιδικό σταθμό και οι γονείς αποφασίσουν να το στείλουν, να μη συμπέσει χρονικά η αλλαγή αυτή με τη γέννηση του μωρού. Το παιδί θα το εκλάβει σαν «έξωση» από το οικογενειακό περιβάλλον. Εφόσον έχει

αποφασιστεί η ένταξη του παιδιού σε παιδικό σταθμό, θα πρέπει να γίνει ή στην περίοδο κατά την οποία διανύει η μητέρα τους πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης της ή αργότερα, τουλάχιστον έξι μήνες μετά τη γέννηση του μωρού.

Χρειάζεται χρόνος για να συνηθίσει το παιδί τη νέα παρουσία και να την αποδεχτεί σαν ισότιμο μέλος. Αυτό εξαρτάται κατά πολύ μεγάλο βαθμό από την ηλικία του παιδιού και από τη συμπεριφορά και τη στάση των γονέων και όχι μόνον! Και των παππούδων! Και των φίλων!

Πώς μπορούν να βοηθήσουν οι γονείς το παιδί τους να προσαρμοστεί και να αποδεχτεί τη νέα κατάσταση; Αρχικά κάτι που συνηθίζουν όλοι είναι το ότι το μωρό φέρνει δώρα στο μεγαλύτερο αδελφάκι. Αυτό είναι θεμιτό και γίνεται στα πλαίσια μίας μελλοντικής υπόσχεσης για τα παιχνίδια που θα ακολουθήσουν μεγαλώνοντας. Ανάλογα με την ηλικία του μεγαλύτερου παιδιού πρέπει οι γονείς να αφήνουν να συμμετέχει το παιδί στη φροντίδα του μωρού π.χ. να φέρνει την πάνα στα αλλάγματα, την πετσέτα κλπ. Ενδεχομένως αν το παιδί πρόσφατα έκοψε την πάνα ή την πιπίλα να υπάρξει μια παλινδρόμηση και προσωρινά να λερώνεται επάνω του ή να ζητάει και αυτό πιπίλα. Μη θυμώνετε και μη μαλώνετε το παιδί σας γι' αυτό το λόγο. Σκεφτείτε ότι μ' αυτόν τον τρόπο σας δοκιμάζει. Εξ άλλου μέχρι πριν από λίγο καιρό αυτό το οποίο καλείται να παίξει το ρόλο του «μεγάλου» αδερφού ήταν μέχρι πριν λίγο το μωρό σας. Δεν πρέπει να γίνεται το λάθος του διαχώριμού «το μεγάλο» και «το μικρό». Τα παιδιά έχουν ανάγκη να τα αντιμετωπίζουμε σύμφωνα με την ηλικία τους κι όχι με τη σειρά με την οποία γεννήθηκαν στην οικογένεια. Θα περάσει λίγος καιρός από τη γέννηση του μωρού και κάποιο πρωινό το παιδάκι θα δει το μωρό να του χαμογελάει. Αυτό είναι καλό σημάδι! Σημαίνει ότι το μωρό αναγνώρισε το αδελφάκι του, κατάλαβε ότι έχει ένα φίλο, ένα σύμμαχο, κάποιον επί πλέον να επικοινωνεί - με την πάροδο του χρόνου πιο εύκολα - και που ίσως μπορεί να βασίζεται και σ' αυτόν.

Είναι αδελφάκια, θα μάθουν να μοιράζονται τα παιχνίδια, τις σοκολάτες, την αγάπη των γονιών. Θα μάθουν να ζουν συντροφικά και να το χαίρονται... λίγο αργότερα θα μάθουν να χαίρονται και τη φιλία τους.